

UVODNIK

ŽIVIMO SEDANJOST, ŽIVIMO TRENUTEK

Zlatka Babšek, glavna urednica

Prav vsi se pritožujemo, da nam primanjkuje časa in zmeraj se nam nekam mudi. Redki smo, ki si ga vzamemo in takrat počnemo stvari, ki so za nas dobre. Takrat čas lahko namenimo sebi, ga delimo s svojimi dragimi ali prijatelji, zato se ta nekako ustavi. Če pa v tem početju še uživamo in smo zadovoljni, potem takrat zares živimo sedanjost, živimo trenutek.

Po kapi pa smo bili v to skorajda prisiljeni, saj če takrat ne živiš sedanjosti, ne moreš zares okrevati, sodelovati, niti telovaditi ...

Po mesecu in pol bivanja v bolnišnici premestili na Sočo. Prišla sem v novo okolje, med nove ljudi in morala sem se zelo potruditi, da sem lahko sledila vsemu okrog sebe. Bilo je zelo naporno, ker takrat še nisem bila sposobna slediti več stvarim hkrati. Misliti sem morala le na to, kaj tedaj delam, in to tudi delati. Prav tako je bilo z govorjenjem. Zelo sem se morala zbrati, da sem lahko povedala, kar sem v resnici želela. Misli so morale biti umirjene in neskončno skoncentrirane, da sem lahko dokaj razumljivo kaj povedala.

To pomeni, da sem takrat zares živela sedanjost, saj sem morala biti z mislimi ves čas prisotna, da sem lahko opravljala, kar sem si želela ali mi je bilo naročeno.

Mislím, da nisem samo jaz, ampak večina izmed nas po kapi živela približno tako in se posvečala sebi takrat in tam. Vsi smo bili nekako pahnjeni v stanje sedanjosti in morali smo jo živeti, čeprav morda tega nismo vedeli, zato je naše okrevanje lahko napredovalo.

Če smo preveč zašli v premišljevanje o preteklosti in prihodnosti, za nas ni bilo dobro. Dokler se nismo vrnili v sedanjost, torej stanje, ki smo ga preživljali takrat, tisti trenutek, se je napredek upočasnil ali nazadoval. Takratna sedanjost nas je popeljala v boljšo prihodnost, po kateri verjamem, da je hrepenel vsak izmed nas.

Torej takrat smo živeli sedanjost, kaj pa sedaj? Jo živimo zavedno, nezavedno ali pa morda v vsej naglici in vseh dogajanjih kar pozabimo nanjo?

Veste, sedanjost je tu in sedaj. Za nas in našo notranjost je dobro, da jo živimo, da se je zavedamo in se potrudimo uživati v njej in trenutkih, ki nam jih nudi.

Lahko nam je prijetno in lepo že ob malenkostih, a se včasih tega niti ne zavedamo, saj nam je to samoumevno, čeprav še zdaleč ni tako.

Več časa posvetimo svojim dragim, ljudem, ki jih imamo radi, saj jim bo to prineslo srečo in pričaralo nasmeh na obraz. Samim sebi pa bomo s tem dali največ, saj bomo svojo ljubezen delili s tistimi, ki so v našem srcu.

Veselimo se in uživajmo ob srečanjih in druženjih s prijatelji, saj je to prelepo darilo njim in sebi, ljudje smo namreč družabna bitja, ki potrebujemo drug drugega.

Pojdimo tja, kjer nam je lepo, uživajmo v lepotah narave in imejmo se radi. Takrat bomo zagotovo vedeli, da polno živimo sedanjost in trenutke, ki jo sestavljajo.

"Preteklost nam ne pripada več,
kdo ve, ali prihodnost bo;
edina pretanjena rezina časa, ki nam je dana
in ki jo moramo napolniti z zasluženimi dejanji,
je sedanji trenutek."

Wilhelm Muhs